

CONTE DE NADAL - SERPENTINA

Hi havia una vegada , una serp molt xicoteta i molt bonica. Era delicada i primeta, com un espagueti. Tenia motetes negretes, rogetes, groguetes al llong com si foren els confetis multicolors que a Bocairent llencem per les festes de Sant Blai. Li agradava dormir al caliu del seu cau enrotlladeta com un paquet de serpentines, per la qual cosa, uns dies després del seu natalici en guaitar aquest fet sa mare li posà el nom de Serpentina.

Ella era molt simpàtica i volia tothom. Nogensmenys, tots li tenien por i se'n fugien cametes al cul.

Pobra bestioleta! Ella se sentia trista. El seu coret se li feia tan xicotet com una lletilla al sentir-se rebutjada.

-Per què em fugen si jo no faig cap mal ?

-Per què em fugen si jo estimo tothom ?

-Per què em neguen el caliu i la tendresa de la seva amistat?

I Serpentina plorava, plorava amb unes llàgrimes tan grans com a punys i plenes d'amargor com la fel.

Un dia trist i neguitós la mama li explicà que l'odi i el rebuig de tothom envers les serps venia de lluny. Es remuntava a l'època que els nostres primers pares Adam i Eva habitaven el paradís i vivien en gràcia de Déu. Aleshores una avantpassada seua , més lletja que la Mahoma de Biar, els temptà i els féu desobeir a Déu . Per la qual cosa foren expulsats d'aquell lloc meravellós. I des d'aleshores tot el món sent una forta rancúnia per aquestos animalots.

Serpentina, no comprenia res: Què culpa tenia ella de la malifeta d'aquella serpota avantpassada seva?

Un dia amagadeta al seu cau , va sentir que un pastoret li deia a un altre que un xiquet molt bonic , tan bonic com no us podeu imaginar era nat en un poblet anomenat Betlem

Aquest xiquet tenia uns ulls grans i dolços com un donut de xocolata. Tenia alguna cosa d'especial, perquè inclús tres reis que vivien en països molt llunyans de L'Orient: Melcior, Gaspar i Baltasar, assabentats de la notícia havien anat a adorar-lo.

Ella va pensar:- m'agradaria anar a veure'l .Però com és tan xicotet tindrà por i es posarà a plorar tot esglaiat

-Ja està!Aniré i el veure de lluny , així doncs , no s'espantarà. Anà arrossegant-se pel terra , poquet a poquet i arribà a aquell poblet anomenat Betlem .

Allí, veié una llarga colla de persones, cadascuna li portava un regalet; Uns li portaven raïmets, altres ous, altres lleteta.....

Ella la petita serpeta sentí el desig d'oferir-li alguna cosa. Però què?

Si era més pobra que les rates!

Si de vegades passava més fam que una serp en un forat.

I així absorta en els seus pensaments , sense adonar-se'n s'apropava cada vegada més i més al pessebre on estava el xiquet, fins que arribà als mateixos peus del bressolet.

El xiquet dormia sota la mirada de sa mare que s'anomenava Maria. El xiquet començà a despertar-se i com solen fer tots els xiquets de bolquerets trencà en un plor cridaner sense aturar-se. Com que encara no sabia parlar amb aquest plor volia dir que tenia gana.

Serpentina es sentí trista perquè es pensava que el nadó li tenia por com tots els altres. I li digué en el cor més que en el cap:

-Per què plores?

-T'estime !

-Eres un nen força bonic!

I el Jesuset que sap tot el que hi ha dintre del cor de tots . Sentí l'amor de Serpentina i mirant-la amb una mirada plena de tendresa deixà de plorar i amb el ditet acarona el llom de la serpeta, mentre es ria content i ple de goig . Serpentina era feliç, molt feliç, perquè aquell dia conegué el vertader AMOR .